

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Petru Ursache,

Judecători

Iurie Diaconu, Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătorei Cantemir din 28 septembrie 2012 și deciziei Curții de Apel Cahul din 29 mai 2013, în privința inculpatului

*Vitan Ion Ion, născut la
15 iunie 1966, originar și locuitor al s. Capaclia, r-nul
Cantemir, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>18 aprilie – 28 septembrie 2012,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>31 ianuarie – 29 mai 2013,</i>
	<i>17 septembrie – 20 noiembrie 2013.</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Cantemir din 28 septembrie 2012, Vitan Ion a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută de art. 312 alin. (1) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Vitan Ion este învinuit că la 01 decembrie 2011, fiind citat în calitate de martor pentru a depune mărturii la Judecătoria Cantemir pe marginea cauzei penale nr. 2011430237, cu privire la învinuirea lui Samoilă Vitalie de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, fiind prevenit conform art. 90, 105 alin. (6), 108 Cod de procedură penală, că poartă răspundere penală în baza art. 312 Cod penal pentru prezentarea declarațiilor mincinoase, și-a schimbat declarațiile care vin în contradicție cu cele date la urmărirea penală la 19 iulie 2011, denaturînd circumstanțele obiective ale cauzei care nu corespund celor reale, adică a dat cu bună știință declarații mincinoase, care constau în aceia că îl dezvinovătesc pe inculpatul Samoilă Vitale în sensul că ultimul nu a comis infracțiunea de care a fost acuzat.

Instanța a reținut că organul de urmărire penală, nu a indicat în învinuire în ce constau declarațiile mincinoase date de martorul Vitan Ion în ședința de judecată din 01 decembrie 2011 pe cauza penală de învinuire a lui Samoilă Vitalie pe art. 287 alin.

(1) Cod penal și prin ce acestea sunt în contradicție cu cele date în cadrul urmăririi penale.

De asemenea nu este clar din care considerente organul de urmărire penală a ajuns la concluzia că martorul Vitan Ion a denaturat circumstanțele obiective ale cauzei și cum acesta a încercat să-l dezvinovățească pe Samoilă Vitalie, or din procesul verbal de audiere a martorului Vitan Ion în instanța de judecată /f.d.16/ nu rezultă contradicții esențiale cu cele date la urmărirea penală /f.d.6/.

Reieșind din sentința de condamnare a lui Samoilă Vitalie /f.d.40/, acestuia i-a fost imputată fapta de huliganism prin comiterea unor acțiuni cum ar fi „*exprimarea cu cuvinte necenzurate în adresa clienților magazinului în incinta SC „Andrian Vitan” SRL..., a izbit motocicleta lui Sandu Tudor..., revenind în magazin a stricat vitrina și le-a aplicat lovituri lui Vitan Andrei și Vitan Elena...*”.

Astfel, conform declarațiilor date la urmărirea penală asupra circumstanțelor cazului, martorul Vitan Ion a declarat că: „*Samoilă a luat motocicleta și a aruncat-o jos..., Sandu i-a spus să se liniștească..., Samoilă continua să țipe..., în bar Samoilă Vitalie folosea cuvinte necenzurate în adresa stăpînilor barului. Ce s-a întâmplat mai departe nu știe deoarece a plecat din bar*”.

Potrivit declarațiilor date în ședința de judecată asupra circumstanțelor cazului martorul Vitan Ion a declarat că: „*Samoilă s-a apropiat de motocicleta lui Sandu și a ridicat-o..., Vitan Andrei a ieșit afară și le-a spus să nu facă gălăgie..., în bar Samoilă Vitalie nu s-a sfădit cu Vitan Andrei..., Samoilă Vitalie nu a încălcat ordinea publică, dar puțin s-a certat..*”.

În opinia instanței, declarațiile martorului Vitan Ion date în ședința de judecată nicidecum nu contravin celor date la urmărirea penală, pentru că din procesul verbal de audiere nu rezultă că martorul ar fi negat declarațiile sale date în cadrul urmăririi penale, din contra la întrebarea procurorului martorul a confirmat că ce a declarat la poliție este adevărat și așa a declarat și în ședința de judecată.

Instanța de judecată a menționat că expunerea de către martorul Vitan Ion în ședința de judecată a altor expresii sau cuvinte decât cele utilizate în cadrul audierii sale la urmărirea penală, nu pot fi apreciate în sensul că sunt declarații mincinoase.

Instanța a indicat că după cum a fost pusă întrebarea probabil așa a fost și răspunsul, pentru că dacă martorul a declarat că Samoilă nu s-a certat cu Vitan Ion aceasta nu înseamnă că martorul a negat că Samoilă l-ar fi înjurat pe Vitan, or, a te certa cu cineva nu echivalează cu sintagma „a înjura pe cineva” evident fiind două lucruri diferite.

Din procesul-verbal de audiere a martorului Vitan Ion în ședința de judecată nu rezultă că martorul expres ar fi negat că Samoilă Vitalie nu s-a exprimat cu cuvinte necenzurate în adresa stăpînilor barului, după cum a declarat în cadrul audierii sale de către organul de urmărire penală.

Faptul că martorul a declarat că Samoilă Vitalie nu a încălcat ordinea publică, dar puțin s-a certat, este o părere a lui, care nicidecum nu poate fi apreciată ca declarație mincinoasă.

Pe lângă aceasta, învinuirea adusă inculpatului este abstractă, denotă doar presupuneri, probele administrate de partea acuzării nu au demonstrat existența faptei infracțiunii prevăzută de art. 312 alin. (1) Cod penal în acțiunile lui, iar o sentință de

condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, potrivit prevederilor art. 389 Cod de procedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

De aceea, instanța a considerat ca pe art. 312 alin. (1) Cod penal, inculpatul urmează a fi achitat deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

3. Procurorul a declarat apel, în care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 312 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale.

Apelantul a invocat că, instanța de fond nu a luat în considerare totalitatea probelor administrate procedural și corect în cadrul exercitării urmăririi penale, nu a ținut cont de cumulul circumstanțelor săvârșirii infracțiunii în cauză.

Instanța de judecată nu s-a expus și în privința altor probe, cum ar fi sentința Judecătorei r-lui Cantemir din 09 decembrie 2011, prin care inculpatul Samoilă Vitalie a fost condamnat, unde se menționează că declarațiile martorului Vitan Ion, precum și altor martori date în cadrul cercetării judecătorești, au fost considerate ca niște declarații mincinoase, făcute cu scop de a îndreptăți acțiunile lui Samoilă Vitalie, și a atenua răspunderea acestuia, precum și faptul că cet. Samoilă Vitalie, în prezența martorilor, a încălcat ordinea publică, manifestată prin aplicarea violenței fizice față de părțile vătămate, cu folosirea în adresa ultimilor a cuvintelor necenzurate.

Nu au nici un suport juridic argumentele instanței referitor la actul de învinuire, dat fiind că ordonanța de punere sub învinuire a fost întocmită în conformitate cu normele de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 29 mai 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța a menționat că latura subiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 312 Cod penal se caracterizează prin intenție directă, adică făptuitorul trebuie să manifeste o bună știință la săvârșirea unei asemenea infracțiuni, că el are certitudinea că prezintă o declarație mincinoasă. Erorile de percepere sunt un fenomen normal în viață, astfel că aceste aprecieri greșite ale realității, percepute în raport cu ceea ce s-a întâmplat în mod real, sunt posibile.

Partea acuzării nu a prezentat nici o probă ce ar demonstra că inculpatul a făcut declarații mincinoase și cu intenție directă.

Astfel, la urmărirea penală martorul Vitan Ion a declarat: *„Samoilă a luat motocicleta și a aruncat-o jos..., Sandu i-a spus să se liniștească, Samoilă continua să țipe, în bar Samoilă Vitalie folosea cuvinte necenzurate în adresa stăpînilor barului. Ce s-a întâmplat mai departe nu știe deoarece a plecat din bar”*.

În ședință de judecată martorul Vitan Ion a declarat: *„Samoilă s-a apropiat de motocicleta lui Sandu și a ridicat-o ..., Vitan Andrei a ieșit afară și le-a spus să nu facă gălăgie, în bar Samoilă Vitalie nu s-a sfădit cu Vitan Andrei..., Samoilă Vitalie nu a încălcat ordinea publică, dar puțin s-a certat”*.

Prin urmare, declarațiile martorului Vitan Ion date în ședință de judecată nu contravin celor date la urmărirea penală, pentru că din procesul verbal de audiere nu rezultă că el ar fi negat declarațiile sale date în cadrul urmăririi penale. Din contra, la

întrebarea procurorului martorul a confirmat că ce a declarat la poliție este adevărat și așa a declarat și în ședință de judecată.

Instanța a menționat în continuare că expunerea de către martorul Vitan Ion în ședința de judecată a altor expresii sau cuvinte decât cele utilizate în cadrul audierii sale la urmărirea penală, nu pot fi apreciate în sensul că sunt declarații mincinoase.

În afară de aceasta, instanța de apel a constatat că organul de urmărire penală a încălcat flagrant prevederile art. 281 Cod de procedură penală, deoarece a înaintat inculpatului o învinuire neclară, neconcretă, neprecisă, declarativă, fapt ce contravine principiului legalității prevăzut de art. 7 Cod de procedură penală, principiului asigurării dreptului la apărare stipulat în art. 17 Cod de procedură penală, art. 23, 26 din Constituție și art. 6 alin. (3) lit. a) din CEDO, care prevede că orice persoană acuzată de o infracțiune are ca minimum dreptul să fie informată, în cel mai scurt timp, într-o limbă pe care o înțelege și de o manieră detaliată asupra naturii și cauzei acuzării împotriva sa.

Astfel, este neclară, neconcretă, neprecisă și declarativă învinuirea înaintată inculpatului pentru faptul, că dînsul la 01 decembrie 2011, fiind citat în calitate de martor pentru a depune mărturii în Judecătoria Cantemir la examinarea cauzei penale privind învinuirea Samoilă Vitalie de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, unde fiindu-i explicat, și prevenit conform art. 90, 105 alin. (6), 108 Cod de procedură penală că poartă răspundere penală în baza art. 312 Cod penal, pentru prezentarea declarațiilor mincinoase, și-a schimbat depozițiile care vin în contradicție cu cele date la data de 19 iulie 2011 în cadrul urmăririi penale, denaturînd circumstanțele obiective ale cazului care nu corespund celor reale, adică a dat cu bună știință declarații mincinoase, care constau în aceea că-l dezvinovățesc pe inculpatul Samoilă Vitalie în sensul că dînsul nu a comis infracțiunea în care a fost acuzat.

Deci, organul de urmărire penală nu a indicat în învinuire în ce constau declarațiile mincinoase date de martorul Vitan Ion în ședința de judecată din 01 decembrie 2011 pe cauza penală de învinuire a lui Samoilă Vitalie pe art. 287 alin. (1) Cod penal și prin ce acestea sunt în contradicție cu cele date în cadrul urmăririi penale.

Instanța de apel a mai specificat că nu poate pune la baza adoptării verdictului de condamnare, așa cum pledează procurorul participant ordonanța de modificare a acuzării în apel datată cu 29 mai 2013.

Respectiva soluție este întemeiată pe prevederile art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală care stabilește că procurorul care participă la judecarea cauzei penale în prima instanță și în instanța de apel este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării

ei dacă probele cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior.

Din sensul normei de drept citate rezultă că nu este admisibilă modificarea învinuirii în sensul agravării ei în baza art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală în cazul când prin aceasta în volumul învinuirii inculpatului se aduc noi capete de acuzare, care necesită a fi constatate prin efectuarea urmăririi penale, or procedura de constatare și de incriminare a acestor fapte este prevăzută la alin. (2) a art. 326 Cod de procedură penală.

În cadrul judecării apelului procurorul nu poate modifica acuzarea în sensul agravării ei, din motiv că aceasta ar leza substanțial dreptul inculpatului la un proces echitabil - învinuirea respectivă nu parcurge triplul grad de jurisdicție, luând în considerare faptul că este formulată în instanța de apel.

Astfel, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și a emis o sentință de achitare a inculpatului.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că:

a) instanțele de judecată nu au făcut analiza probelor prezente la dosar, menționează în hotărârile sale probele acuzării, fără să se expună se admit aceste probe sau nu.

Probele acumulate la dosar confirmă pe deplin faptul că declarațiile inculpatului date în cadrul urmăririi penale și cele date în instanța de judecată sunt contradictorii, ceea ce rezultă că în cadrul ședinței de judecată dînsul și-a schimbat depozițiile, prin ce a comis infracțiunea prevăzută de art. 312 alin. (1) Cod penal.

b) instanțele de judecată **nu s-au expus asupra probei** cum ar fi sentința Judecătorei Cantemir din 09 decembrie 2011, prin care inculpatul Samoilă Vitalie a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale și în care este menționat că declarațiile martorului Vitan Ion, făcute în cadrul cercetării judecătorești, au fost considerate ca niște declarații mincinoase, cu scop de a îndreptăți acțiunile lui Samoilă Vitalie, sentința fiind menținută prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 12 martie 2013, cu toate că procurorul a invocat în apel argumentul dat;

c) **decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și dispozitivul hotărîrii este expus neclar**, deoarece reieșind din dispozitivul deciziei Vitan Ion a fost achitat, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar în partea motivată instanța de apel descrie și argumentează poziția sa că lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii, lipsește latura subiectivă a infracțiunii.

d) de asemenea, la 29 mai 2013 inculpatului i-a fost înaintată învinuirea modificată potrivit prevederilor art. 325 Cod de procedură penală, cu indicarea și

concretizarea declarațiilor mincinoase și contradictorii date de către Vitan Ion în calitate de martor pe cauza penală.

În conformitate cu prevederile art. 325 alin. (2) Cod de procedură penală, modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. În acest caz, schimbarea a implicat doar concretizarea declarațiilor mincinoase depuse intenționat și modificarea învinuirii nu a fost în sensul agravării situației inculpatului Vitan Ion, deoarece inculpatul nu a fost învinuit de săvârșirea unei infracțiuni mai gravă decât cea incriminată anterior.

Astfel, instanța de apel a admis **o eroare gravă de fapt**, care a afectat soluția și concluzia instanței de apel, dat fiind că nu putea fi pusă la baza adoptării sentinței de condamnare ordonanța de modificare a acuzării din 29 mai 2013, iar faptul că aceasta se întemeiază pe prevederile art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală este eronată, instanța nu a observat motivele înaintării învinuirii și că ordonanța respectivă se întemeiază pe prevederile art. 325 alin. (2) Cod de procedură penală.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală –instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv, verificînd materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 424 alin. (2), 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și cea de apel, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cînd motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, cînd acesta este expus neclar și cînd instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate în recursul ordinar, dar fără a agrava situația persoanei achitate.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat se atestă că în corespundere cu împrejurările relevate în sentința instanței de fond și în decizia instanței de apel, reproduse în pct. **2** și **4** din prezenta decizie, ambele instanțe, în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, corect și întemeiat constatînd achitarea acestuia de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută la art. 312 alin. (1) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Mai mult, cu referire la argumentele reproduse la lit. **a)** și **b)** pct. **5** din prezenta decizie se observă că recurentul a remarcat la general, adică într-un mod inadecvat unui recurs ordinar, că „*instanțele de judecată nu au făcut analiza probelor prezente la dosar*” și a menționat doar o singură probă concretă asupra căreia nu s-ar fi expus instanțele - sentința Judecătorei Cantemir din 09 decembrie 2011, prin care inculpatul Samoilă Vitalie a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale și în care este menționat că declarațiile martorului Vitan Ion, făcute în cadrul cercetării judecătorești, au fost considerate ca niște declarații mincinoase, cu scop de a îndreptăți acțiunile lui Samoilă Vitalie, sentința fiind menținută prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 12 martie 2013.

În aspectul vizat se reține că în partea descriptivă a hotărârilor contestate se regăsesc concluziile instanței de fond cu privire la sentința Judecătorei Cantemir din 09 decembrie 2011, prin care inculpatul Samoilă Vitalie a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal și declarațiile inculpatului date în ședința de judecată pe cazul nominalizat (*pct. 2 și 4 din decizie*).

Totodată, remarca recurentului că prin sentința menționată: „*declarațiile martorului Vitan Ion, făcute în cadrul cercetării judecătorești, au fost considerate ca niște declarații mincinoase, cu scop de a îndreptăți acțiunile lui Samoilă Vitalie*”, iar instanțele ar fi ignorat această circumstanță, nu are suport legal, deoarece, potrivit art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

Mențiunea recurentului reprodusă la lit. **c)** pct. **5** din prezenta decizie este, la fel, neîntemeiată, dat fiind că instanța de apel, atât în partea descriptivă cât și în partea dispozitivă a deciziei adoptate a constatat și indicat expres drept temei pentru achitarea inculpatului împrejurarea că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii (*pct. 4 din decizie*).

Privind argumentul recurentului reprodus la lit. **d)** pct. **5** din prezenta decizie se atestă că aprecierea întemeiată și legală de respingere a ordonanței procurorului de modificare a învinuirii inculpatului în ședința instanței de apel, efectuată de către instanța de apel (*pct. 4 și 5 din decizie*), pe lângă motivele invocate în acest sens de această instanță, coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Astfel, art. 325 alin. (2) Cod de procedură penală, la care se referă recurentul, prevede că modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. Modificarea învinuirii în sensul agravării situației inculpatului se admite numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

În această ordine de idei, art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează că în instanța de apel, procurorul poate modifica acuzarea în sensul agravării doar în cazul în care a declarat apel.

Prescripțiile de drept enunțate, în mod vădit, nu oferă dreptul procurorului de a modifica învinuirea inculpatului sub orice formă în apel, dacă acest subiect nu a fost invocat de procuror și în prima instanță.

Mai mult, în ordonanța respectivă se conțin circumstanțe noi, neincrimate inculpatului prin rechizitoriu, adică această nouă acuzare este una mai gravă pentru inculpat în raport cu cea precedentă și, astfel, concluzia recurentului că: *“schimbarea a implicat doar concretizarea declarațiilor mincinoase depuse intenționat și modificarea învinuirii nu a fost în sensul agravării situației inculpatului”* nu are nici un suport legal.

Pe lângă aceasta și în ordonanța de modificare a învinuirii din 29 mai 2013 nu este clar indicat care declarații le-ar fi dat inculpatul la urmărirea penală, care în ședința instanței de judecată, și care ar fi diferența și esența infracțională concretă și cert definită a acestor declarații. În același timp, în această ordonanță se conține concluzia procurorului că declarațiile inculpatului: *“denaturează circumstanțele obiective ale cazului care nu corespund celor reale”*. Este o concluzie absolut divergentă, neclară și confuză, ori rezultă că *“circumstanțele obiective ale cazului nu corespund celor reale”* și acest fapt doar consolidează soluția de achitare a inculpatului (f.d. 95).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de fond și cea de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că decizia acesteia cuprinde motive concludente și legale pe care se întemeiază soluția, că motivarea acestei soluții nu contrazice dispozitivul hotărârii, că ultimul este expus clar, că instanța de apel nu a admis erori grave de fapt, care i-ar afecta soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătorei Cantemir din 28 septembrie 2012 și deciziei Curții de Apel Cahul din 29 mai 2013, în cauza penală în privința inculpatului Vitan Ion Ion, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 18 decembrie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Constantin Alerguș

